

U S T A W A

z dnia

o ratyfikacji Konwencji Rady Europy w sprawie zintegrowanego podejścia do bezpieczeństwa, zabezpieczenia i obsługi podczas meczów piłki nożnej i innych imprez sportowych, sporządzonej w Strasburgu dnia 4 maja 2016 r., podpisanej przez Ministra Sportu i Turystyki Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 29 listopada 2016 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji Konwencji Rady Europy w sprawie zintegrowanego podejścia do bezpieczeństwa, zabezpieczenia i obsługi podczas meczów piłki nożnej i innych imprez sportowych, sporządzonej w Strasburgu dnia 4 maja 2016 r., podpisanej przez Ministra Sportu i Turystyki Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 29 listopada 2016 r.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

1) Potrzeba i cel związania Rzeczypospolitej Polskiej umową międzynarodową

W dniu 4 maja 2016 r. na posiedzeniu Komitetu Delegatów Ministrów Rady Europy przyjęty został projekt Konwencji Rady Europy w sprawie zintegrowanego podejścia do bezpieczeństwa, zabezpieczenia i obsługi podczas meczów piłki nożnej i innych imprez sportowych. Umowa międzynarodowa otwarta została do podpisu w dniu 3 lipca 2016 r. w Saint-Denis (Francja) podczas meczu ćwierćfinałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Mężczyzn UEFA EURO 2016.

Celem Konwencji Rady Europy jest zapobieganie incydom i zakłóceniom porządku publicznego stanowiącym zagrożenie dla życia i zdrowia osób uczestniczących w meczach piłki nożnej i innych imprezach sportowych, które od dziesięcioleci pojawiają się na obiektach sportowych. Innowacyjnym rozwiązaniem w tym obszarze jest przyjęcie jako nadrzędnej zasady zintegrowanego, wielopodmiotowego podejścia do bezpieczeństwa realizowanego w oparciu o trzy filary (bezpieczeństwo, zabezpieczenie i obsługa) oraz współpracę wszystkich instytucji i zainteresowanych stron.

Poważne przypadki przemocy i chuligańskie wybryki, zakłócające przebieg imprez sportowych, uznane zostały za zjawisko ogólnoeuropejskie i wymagające reakcji instytucjonalnej ze strony Rady Europy już w latach osiemdziesiątych. W 1983 r. Zgromadzenie Parlamentarne Rady Europy, która za jeden z głównych celów postawiła sobie upowszechnianie tolerancji, szacunku i zasady fair play w sporcie i poprzez sport, uchwaliło zalecenie na rzecz przeciwdziałania przemocy w sporcie. Na wniosek Zgromadzenia oraz w związku z szeregiem dramatycznych wydarzeń, w szczególności tragedią na stadionie Heysel w maju 1985 r., Komitet Ministrów opracował Europejską konwencję w sprawie przemocy i ekscesów widzów w czasie imprez sportowych, a w szczególności meczów piłki nożnej (ETS nr 120). Umowa międzynarodowa sporządzona została dnia 19 sierpnia 1985 r. i weszła w życie w dniu 1 listopada tego samego roku. Została ona następnie ratyfikowana przez 42 państwa. Konwencja skupiała się na zapobieganiu, odstraszeniu i reagowaniu na incydenty na stadionach i w ich otoczeniu. Nowatorska, jak na ówczesne czasy, treść Konwencji nr 102 odzwierciedla poglądy i praktyki tamtego okresu oraz uwydatnia rolę odpowiedniego zarządzania tłumem poprzez stosowanie barier i ogrodzeń oraz działania służb porządkowych i

informacyjnych. W ciągu ostatniej dekady dokument zdezaktualizował się i stał się niespójny, a pod pewnymi względami sprzeczny ze współczesnym podejściem i dobrymi praktykami. Niektóre postanowienia Konwencji, z perspektywy obecnego stanu wiedzy i doświadczeń, są postrzegane jako potencjalnie zwiększające, a nie zmniejszające ryzyko wystąpienia incydentów, mających miejsce zwłaszcza podczas meczów piłki nożnej. Podczas konferencji ministrów ds. sportu Rady Europy, które odbyło się w Belgradzie w marcu 2012 r., zaproponowano, aby Komitet Stały Rady Europy ds. Zwalczenia Przemocy Podczas Imprez Sportowych (T-RV) zbadał konieczność aktualizacji Europejskiej konwencji w sprawie przemocy i ekscesów widzów. Badanie zasadności i celowości uaktualnienia Konwencji z 1985 r. pozwoliło na sformułowanie następujących wniosków:

- 1) treść Konwencji wraz z upływem czasu stała się, w dużej części, nieaktualna i niezgodna z obecnymi europejskimi doświadczeniami i dobrymi praktykami;
- 2) słabą stroną Konwencji stanowi położenie akcentu na aspekt przemocy kibiców w oderwaniu od innych czynników, tj.: systemu bezpieczeństwa, zabezpieczenia i obsługi widzów na stadionach piłkarskich, które mają istotny wpływ na zachowania kibiców i częstotliwość występowania incydentów;
- 3) treść Konwencji pozostaje w sprzeczności z niektórymi zaleceniami przyjętymi w rekomendacjach, wydanych przez Stały Komitet Rady Europy w ciągu ostatnich 30 lat, co podważa wiarygodność Konwencji;
- 4) stosunkowo wąski zakres regulacji jest niezgodny z zakrojonymi na szerszą skalę oraz elastycznie zmieniającymi się kompetencjami i działaniami Stałego Komitetu, który został utworzony w celu nadzorowania przestrzegania postanowień Konwencji;
- 5) postanowienia Konwencji nie odzwierciedlają obecnej perspektywy spojrzenia na kwestie bezpieczeństwa w sporcie, tj. potrzeby wprowadzenia zintegrowanego, wielopodmiotowego systemu zarządzania bezpieczeństwem, zabezpieczeniem i obsługą widzów imprez sportowych oraz konieczności nawiązania dialogu i współpracy z kibicami piłki nożnej i innych dyscyplin sportu;
- 6) zmiana treści Konwencji pomoże w dalszym rozwijaniu partnerstwa z międzynarodowymi organizacjami zarządzającymi sportem oraz z innymi międzynarodowymi stowarzyszeniami specjalizującymi się w dziedzinie bezpieczeństwa i zabezpieczenia meczów piłkarskich;

- 7) mecze piłki nożnej wciąż narażone są na występowanie incydentów i akty przemocy (dane UEFA wskazują, że podczas około 46% meczów rozgrywanych pod jej auspicjami występują zdarzenia naruszające zasady bezpieczeństwa, z których około jedna czwarta klasyfikowana jest jako „poważne” lub „bardziej niż poważne”);
- 8) istnieje pilna potrzeba uwzględnienia wpływu zmian społecznych (trendów ekonomicznych, migracyjnych, politycznych, społecznych i technologicznych) na rozgrywki piłki nożnej, w szczególności wynikających m.in.: z transmisji meczów piłki nożnej w miejscach publicznych (tzw. strefy kibica), ułatwień w przemieszczaniu się kibiców i wzrostu liczby kibiców podróżujących na mecze piłkarskie czy też wzrostu liczby organizowanych na wielką skalę turniejów piłki nożnej.

W świetle powyższych konkluzji Komitet Ministrów Rady Europy na posiedzeniu w grudniu 2013 r. podjął decyzję o aktualizacji Konwencji i powierzył to zadanie Stałemu Komitetowi. Komitet opracował następnie projekt nowej Konwencji Rady Europy w sprawie zintegrowanego podejścia do bezpieczeństwa, zabezpieczenia i obsługi podczas meczów piłki nożnej i innych imprez sportowych w ramach Rady Europy, która zawiera opis podstawowych zasad, założeń i środków na rzecz zapewnienia bezpieczeństwa, opartych na obecnym stanie wiedzy, doświadczeniach i dobrych praktykach. Doświadczenia te uznawane są powszechnie za warunek skutecznego ograniczenia i przeciwdziałania zagrożeniom dla bezpieczeństwa podczas meczów piłki nożnej i innych imprez sportowych. Przyjęcie zintegrowanego, wielopodmiotowego podejścia opartego na wskazaniu trzech platform: bezpieczeństwa, zabezpieczenia i obsługi, odzwierciedla pogląd, że skupianie się wyłącznie na zagrożeniach nie prowadzi do stworzenia odpowiednich, skutecznych środków ograniczenia ryzyka. Skuteczniejszym rozwiązaniem w tym zakresie jest wdrażanie zarówno środków bezpieczeństwa i zabezpieczenia, jak i właściwej obsługi widzów, które silnie wpływają na zachowania kibiców. Środki te, niewłaściwie zastosowane, mogą skłaniać widzów do agresji. Wdrożone profesjonalnie, adekwatnie do sytuacji i z zachowaniem zasady współpracy i dialogu wszystkich stron niwelują zaś możliwość wystąpienia ekscesów.

Celem Konwencji jest zatem promowanie wielopodmiotowego podejścia do bezpieczeństwa imprez sportowych oraz dialogu i współpracy instytucji z kibicami, klubami piłkarskimi i społecznościami lokalnymi. Zadania i obowiązki każdej instytucji publicznej i prywatnej muszą być jasno określone i uzupełniać się wzajemnie. Filozofię

tę odzwierciedla położenie nacisku w Konwencji na zapewnienie efektywnej komunikacji. W Konwencji podkreślono ponadto ważną rolę, jaką sport może odgrywać w promowaniu podstawowych wartości Rady Europy, takich jak spójność społeczna, tolerancja i walka z dyskryminacją.

W Konwencji uniknięto przyjęcia podejścia nadmiernie zawężonego i nakazowego na rzecz określenia podstawowych zasad i najlepszych standardów. Tym samym jej treść odzwierciedla potrzebę stosowania przez poszczególne państwa zasad z uwzględnieniem obowiązującego na ich terenie prawodawstwa oraz stopnia nasilenia i zróżnicowania problemów występujących w każdym państwie. Konwencja wskazuje, że jej postanowienia powinny być stosowane do wszystkich krajowych i międzynarodowych meczów piłki nożnej na poziomie zawodowym, ale każde państwo-strona może zdecydować, czy postanowienia te należy stosować również do rozgrywek meczów piłkarskich niższej rangi czy też imprez sportowych w innych dyscyplinach. Obowiązki nałożone na państwa-strony nie kolidują z zasadą autonomii sportu w Europie, która została przyjęta i określona przez Komitet Ministrów Rady Europy. Jest to jednak zrównoważone koniecznością przestrzegania przez ruch sportowy zasady praworządności i przepisów prawa obowiązujących w każdym państwie-stronie Konwencji. Zasady wyłożone w dokumencie winny być stosowane w sposób zgodny z międzynarodowymi i krajowymi obowiązkami prawnymi, w szczególności odnoszącymi się do ochrony danych, praw człowieka i resocjalizacji sprawców czynów zabronionych.

2) Wskazanie różnic między dotychczasowym i projektowanym stanem prawnym

Konwencja Rady Europy w sprawie zintegrowanego podejścia do bezpieczeństwa, zabezpieczenia i obsługi podczas meczów piłki nożnej i innych imprez sportowych wykracza poza zakres obowiązującej obecnie Konwencji Rady Europy nr 120. Oprócz zmian omówionych powyżej, Konwencja wskazuje na potrzebę stosowania przez państwa-strony dodatkowych zasad, w szczególności dotyczących współpracy międzynarodowej, wykrywania sprawców przemocy i systemu certyfikowania (licencjonowania) stadionów.

Środki zapobiegania przestępstwom na obiektach sportowych są już odzwierciedlone w polskim systemie prawnym. Ustawa z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 2139, z późn. zm.) reguluje szczegółowo większość

aspektów związanych z systemem zabezpieczenia, bezpieczeństwa i obsługi podczas imprez masowych, w tym masowych imprez sportowych w Polsce.

W pierwszej kolejności wskazać należy jednak akty prawne, zawierające opis tych spośród podstawowych praw i obowiązków obywatelskich, do których odnoszą się zapisy nowej Konwencji Rady Europy. Znajdujące się w Preambule umowy międzynarodowej nawiązanie do prawa jednostki do „integralności fizycznej” oraz potrzeby zapewnienia widzom udziału w meczach piłki nożnej i innych imprezach sportowych „bez strachu przed przemocą, zakłóceniem porządku publicznego lub inną działalnością przestępczą”, znajduje się w bezpośredniej korelacji z przepisami Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W art. 5 ustawy zasadniczej określono bowiem, że państwo polskie zapewnia wolności i prawa człowieka i obywatela oraz bezpieczeństwo obywateli. Art. 41 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej jest z kolei gwarantem zapewnienia każdemu nietykalności osobistej i wolności osobistej.

Artykuł 10 europejskiej Konwencji, dotyczący zapobiegania i sankcjonowania przestępstw, wskazuje, że strony umowy zobowiązują się do podjęcia wszelkich możliwych środków w celu zmniejszenia ryzyka organizacji i udziału osób lub grup w aktach przemocy i zakłóceniach porządku oraz zapewnienia skutecznych sposobów wykluczenia z udziału w wydarzeniach sportowych jednostek, które zagrażają bezpieczeństwu. Dodatkowo, zgodnie z przepisami Konwencji, poszczególne państwa dążyć powinny do zapewnienia, że wobec osób dopuszczających się przestępstw za granicą zastosowane zostaną odpowiednie kary w państwie, w którym przestępstwo zostało popełnione, lub w państwie, w którym osoba zamieszkuje lub którego jest obywatelem. Państwa sygnatariusze umowy zobligowane zostaną ponadto do rozważenia możliwości nadania organom sądowym lub administracyjnym uprawnień do nałożenia ograniczeń w przejazdach na mecze piłki nożnej, odbywające się w innym państwie na osoby, które spowodowały akty przemocy lub zakłócenia porządku. Przepisy te znajdują odzwierciedlenie w zasadach wskazanych w polskiej ustawie zasadniczej, która głosi, że pozbawienie lub ograniczenie wolności jednostki może nastąpić tylko w przypadkach określonych w ustawie oraz że odpowiedzialności karnej podlegać mogą tylko te osoby, która popełniły czyn zabroniony, stanowiący przestępstwo w myśl prawa krajowego lub międzynarodowego. Wskazany powyżej przepis umowy międzynarodowej, przewidujący możliwość ograniczenia swobody poruszania się po terytorium kraju, odnieść należy do właściwych przepisów Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Art. 52

ustawy zasadniczej zawiera wskazanie, że państwo polskie gwarantuje wolność poruszania się po terytorium Rzeczypospolitej oraz swobodę jej opuszczenia, informując jednocześnie, że prawa te mogą podlegać ograniczeniom określonym w ustawie. W art. 55 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej stwierdza się, że ekstradycja obywatela polskiego jest co do zasady zakazana. Przewidziane zostały jednak przypadki, w których jest ona dopuszczalna, a do katalogu wyjątków należy np.: dokonanie ekstradycji na wniosek innego państwa lub międzynarodowego organu sądowego, jeżeli możliwość taka wynika z ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską umowy międzynarodowej. W takim przypadku spełniona musi zostać jednak przesłanka, że czyn, który popełniony został poza terytorium Polski, stanowił przestępstwo według polskiego prawa, zarówno w czasie jego popełnienia, jak i w chwili złożenia wniosku o ekstradycję. W sprawie dopuszczalności ekstradycji każdorazowo orzeka w Polsce sąd.

Art. 11 Konwencji poświęcony został zagadnieniom związanym ze współpracą międzynarodową i traktuje m.in.: o współdziałaniu policji z poszczególnych państw. Zobowiązuje on stronę umowy do utworzenia lub wyznaczenia krajowego punktu informacyjnego ds. piłki nożnej (ang. *National Football Information Point – NFIP*) w strukturze organizacyjnej policji. W kontekście tym podkreślić należy, że współdziałanie z policjami innych państw oraz organizacjami międzynarodowymi policji stanowi jedno z podstawowych zadań polskich służb w myśl przepisów ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2016 r. poz. 1782, z późn. zm.). Dodatkowo art. 20 tejże ustawy precyzuje, że służby policyjne mogą, w celu realizacji zadań ustawowych, uzyskiwać, gromadzić, sprawdzać, przetwarzać i wykorzystywać informacje o osobach, w tym również dane uzyskane lub przetwarzane przez organy innych państw oraz przez Międzynarodową Organizację Policji Kryminalnych (INTERPOL, Interpol). Funkcjonariusze policji mogą również przekazywać służbom i organom innych państw oraz Interpolowi informacje służące zapobieganiu lub zwalczaniu przestępczości na zasadach i w trybie określonym w ustawie z dnia 16 września 2011 r. o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. poz. 1371, z późn. zm.), w prawie Unii Europejskiej i w postanowieniach umów międzynarodowych.

Zważywszy na zawarte w Konwencji Rady Europy zobowiązanie państw stron do utworzenia wzmiankowanego powyżej krajowego punktu informacyjnego ds. piłki nożnej, wspomnieć należy, że kwestia wymiany danych osobowych jest już uregulowana

w polskim prawodawstwie i odbywać się musi z zachowaniem przepisów prawa krajowego, w tym przede wszystkim ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 922). Ochrona danych podlega również regulacji konstytucyjnej. Art. 51 ustawy zasadniczej informuje, że w Polsce nikt nie może zostać zobowiązany do ujawniania informacji dotyczących jego osoby inaczej niż na podstawie ustawy, a organom władzy wolno pozyskiwać, gromadzić i udostępniać jedynie te informacje o obywatelach, które są niezbędne w demokratycznym państwie prawnym.

Celem nadrzędnym wprowadzanej Konwencji jest zapobieganie incydentom i zakłóceniom porządku publicznego podczas meczów piłki nożnej i innych imprez sportowych w oparciu o trzy filary (bezpieczeństwo, zabezpieczenie i obsługa) oraz współpracę wszystkich instytucji i zainteresowanych stron. Umowa akcentuje potrzebę prowadzenia skutecznego i partnerskiego dialogu przez podmioty odpowiedzialne za bezpieczeństwo wydarzeń sportowych, zarówno na poziomie krajowym i międzynarodowym, jak i lokalnym. Katalog instytucji, biorących udział w postulowanej współpracy, zawiera m.in.: władze miejskie, policję, lokalne społeczności i przedsiębiorców, przedstawiciele kibiców, kluby piłkarskie oraz stowarzyszenia. Wspólne działania wskazanych podmiotów zmierzają mają do dokonania oceny ryzyka i opracowania odpowiednich środków zapobiegawczych, uspokojenia obaw lokalnej społeczności i przedsiębiorców oraz stworzenia bezpiecznego i przyjaznego otoczenia w przestrzeni publicznej, przeznaczonego do gromadzenia się kibiców przed, po i w trakcie imprezy, w tym na trasach dojazdu. Konwencja zobowiązuje również strony do realizacji krajowych i lokalnych inicjatyw i projektów, koncentrujących się na społeczności lokalnej i kibicach lub też inicjowanych przez same grupy kibicowskie, oraz wymiany dobrych praktyk i informacji o tego typu działaniach informacyjnych, profilaktycznych i edukacyjnych. Obowiązek współdziałania z kibicami i społecznościami lokalnymi akcentuje w szczególności art. 8 umowy międzynarodowej, w którym podkreślono potrzebę zachęcania wszystkich podmiotów do opracowania i realizacji polityki aktywnej, regularnej komunikacji z m.in.: przedstawicielami kibiców i społeczności lokalnych, w celu określenia zasad partnerstwa i współpracy, a także zidentyfikowania rozwiązań potencjalnych problemów. Podpisanie Konwencji jest tym samym równoznaczne ze zobowiązaniem się państwa do zachęcania instytucji publicznych i prywatnych, społeczności lokalnych oraz przedstawicieli kibiców do inicjowania i udziału w projektach zmierzających do zapobiegania przestępczości i wspierania

„wzajemnego poszanowania i zrozumienia”. Wyrażony w ten sposób obowiązek prowadzenia dialogu władz i służb publicznych z otoczeniem społecznym zgodny jest z uznawanymi za podstawowe zasadami polskiego ustroju prawnego, tj. wskazaną w preambule Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej koncepcją dialogu społecznego i wolności zrzeszania się. Kwestia tworzenia zrzeszeń, w tym stowarzyszeń kibiców, fundacji na rzecz społeczności lokalnych, klubów sportowych etc., uregulowana została szczegółowo w ustawach, w tym przede wszystkim w ustawie z dnia 7 kwietnia 1989 r. – Prawo o stowarzyszeniach (Dz. U. z 2017 r. poz. 210) oraz ustawie z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2016 r. poz. 1817, z późn. zm.). Przepisy ustawy – Prawo o stowarzyszeniach zapewnić mają realizację wolności zrzeszania się oraz prawo czynnego uczestniczenia w życiu publicznym i wyrażania zróżnicowanych poglądów przez obywateli. Przepisy przedmiotowej ustawy regulują tryb i zasady, na jakich tworzone są w Polsce organizacje społeczne.

Zakres regulacji Konwencji wybiega poza problematykę organizacji samej imprezy masowej. Akt prawny wskazuje, że potrzeba zachowania „zasady praworządności” nie dotyczy jedynie obiektu sportowego w czasie trwania wydarzenia, ale również jego otoczenia, tras dotarcia na stadion, tzw. stref kibica oraz innych miejsc przebywania wielu tysięcy widzów, także przed rozpoczęciem i po zakończeniu imprezy sportowej. Jako że wydarzenia na stadionie mogą mieć znaczący wpływ na to, co dzieje się poza obiektem (i odwrotnie), strony Konwencji dążyć powinny do tworzenia przyjaznego otoczenia dla imprezy i budowania odpowiedniej atmosfery wokół meczu, w tym m.in.: redukcji obaw lokalnej społeczności co do organizacji wydarzenia czy też tworzenia klimatu „święta sportu” i radosnego oczekiwania na imprezę. Zasada zapewnienia bezpieczeństwa i przyjaznej atmosfery zarówno osobom biorącym udział w imprezie, jak i osobom trzecim, niebędącym kibicami, obowiązuje również na trasach dojazdu (do obiektu sportowego, do miasta, do miejsca gromadzenia np. w strefie kibica). Warto zauważyć, że Konwencja określa obowiązek uwzględniania ww. miejsc publicznych podczas dokonywania oceny ryzyka i szacowania niezbędnych środków bezpieczeństwa. W nawiązaniu do przepisów umowy zauważyć należy, że do zgromadzeń kibiców mających miejsce w miejscach publicznych, odniesienie mogą mieć przepisy prawa krajowego. W myśl art. 57 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, wolność organizowania i udziału w pokojowych zgromadzeniach przysługuje w Rzeczypospolitej Polskiej każdemu, a ograniczenie tej wolności określać może jedynie ustawa.

Szczegółowo kwestie zasad i trybu organizowania, odbywania i rozwiązywania zgromadzeń regulują przepisy ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. – Prawo o zgromadzeniach (Dz. U. poz. 1485) oraz ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 128, z późn. zm.). W tym kontekście za zgromadzenia uznać można w pewnych przypadkach np.: strefy kibica czy też przemarsze kibiców przez miasto w celu dotarcia do miejsca odbywania się imprezy sportowej. W art. 7 ustawy – Prawo o zgromadzeniach, wskazano, że na organizatorze zgromadzenia ciąży powinność zawiadomienia organu gminy o zamiarze zorganizowania zgromadzenia w terminie nie wcześniejszym niż na 30 dni i nie późniejszym niż na 6 dni przed planowaną datą wydarzenia. Organ podaje następnie do wiadomości publicznej miejsce i termin zgromadzenia oraz informuje o tym fakcie właściwego komendanta powiatowego (rejonowego, miejskiego) Policji. Może on również wyznaczyć swojego przedstawiciela do udziału w zgromadzeniu. Wyznaczenie przedstawiciela jest obowiązkowe, jeśli istnieje niebezpieczeństwo naruszenia porządku publicznego w trakcie jego trwania. W zgromadzeniach, podobnie jak w uregulowanych przepisami ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych – masowych imprezach sportowych, uczestniczyć nie mogą osoby posiadające przy sobie broń, materiały wybuchowe, wyroby pirotechniczne lub inne niebezpieczne materiały lub narzędzia. Zgodnie z art. 18 ustawy zgromadzeniem kieruje przewodniczący, który zobowiązany jest do zapewnienia jego przebiegu zgodnie z przepisami prawa oraz do zapobieżenia powstaniu szkód z winy uczestników zgromadzenia. W trakcie odbywania się wydarzenia przewodniczący musi pozostawać w kontakcie z przedstawicielem organu gminy, który wydał pozwolenie na organizację zgromadzenia lub funkcjonariuszami Policji. Przewodniczącemu, podobnie jak członkowi służby porządkowej podczas masowych imprez sportowych, ustawa przyznaje prawo do żądania opuszczenia zgromadzenia przez osobę, która swoim zachowaniem narusza przepisy ustawy albo też uniemożliwia lub usiłuje udaremnić zgromadzenie. Przewodniczący może się w tej sprawie zwrócić się o pomoc do Policji lub straży gminnej (miejskiej). W myśl przepisów ustawy przewodniczący lub przedstawiciel organu gminy rozwiązuje zgromadzenie, jeżeli przebieg zgromadzenia narusza przepisy albo zagraża życiu lub zdrowiu ludzi albo mieniu w znacznych rozmiarach.

Jednocześnie do organizacji wydarzeń towarzyszących meczom piłki nożnej i innym imprezom sportowym, które objęte zostaną postanowieniami Konwencji, zastosowanie mają niektóre przepisy ustawy – Prawo o ruchu drogowym. Art. 65 tego aktu prawnego

odnosi się bezpośrednio do organizacji m.in.: zawodów sportowych, rajdów i wyścigów, które powodować mogą utrudnienia w ruchu drogowym lub wymagają wykorzystania drogi. Zgodnie z przepisami krajowymi, korzystanie z dróg w sposób szczególny może odbywać się pod pewnymi warunkami, w tym w szczególności po uzyskaniu pozwolenia na przeprowadzenie imprezy. Do zapewnienia bezpieczeństwa osobom obecnym na imprezie zobowiązany jest organizator. Niektóre z reguł, odnoszących się do organizacji tego typu imprez, zbieżne są z przepisami ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych np.: organizator imprezy ma za zadanie zapewnić wyróżniającą się elementami ubioru służbę porządkową i informacyjną, pomoc medyczną i przedmedyczną (w liczbie dostosowanej do liczby uczestników imprezy), odpowiednie zaplecze higieniczno-sanitarne, drogi ewakuacyjne, znaki lub tablice ostrzegawcze i informacyjne, oznaczenie trasy lub miejsca imprezy etc.

Poruszona w Konwencji Rady Europy problematyka przeciwdziałania dyskryminacji i nietolerancji znajduje odzwierciedlenie w przepisach polskiego prawa już na poziomie ustawy zasadniczej. Podpisanie umowy wiązać się będzie ze zobowiązaniem strony do zachęcania podmiotów odpowiedzialnych za bezpieczeństwo imprez masowych do zapewnienia na obiekcie sportowym środowiska sprzyjającego integracji społecznej tj. przyjaznego dla wszystkich grup społecznych (w tym dzieci, osób starszych i niepełnosprawnych), przez zapewnienie dobrych warunków widoczności oraz dostępu do odpowiednich urządzeń sanitarnych i obiektów małej gastronomii. Art. 5 umowy międzynarodowej przewiduje jednocześnie, że państwa sygnatariusze zadbają, aby zasady funkcjonowania stadionów zawierały procedurę postępowania w celu wyeliminowania lub reagowania na zachowania o charakterze dyskryminacji, w tym rasizmu. Incydenty tego typu ujęte zostały w Konwencji w katalogu przewinień uznawanych za poważne, tj. mogące mieć wpływ na zarządzanie tłumem oraz rodzące zagrożenie dla bezpieczeństwa i zabezpieczenia imprezy. Postanowienia umowy międzynarodowej są w tym zakresie zbieżne z przepisami Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, które postulują zakaz dyskryminacji m.in. w art. 32. Artykuł ten głosi, że wszyscy są równi wobec prawa i mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne oraz że nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny.

Środki zapobiegania przestępstwom na obiektach sportowych, opisywane w umowie międzynarodowej, odzwierciedlone zostały z kolei w ustawie z dnia 20 marca 2009 r.

o bezpieczeństwie imprez masowych. Akt prawny przewiduje stosowanie tzw. zakazów stadionowych, co stanowi realizację obowiązku opracowania i wdrożenia skutecznych środków wykluczania sprawców przestępstw z udziału w imprezach sportowych. W treści Konwencji znajduje się również odniesienie do przestępstw popełnianych przez kibiców za granicą. Jego celem jest zapewnienie, że wobec osób dopuszczających się tego typu przestępstw zostaną zastosowane odpowiednie kary w kraju, w którym przestępstwo zostało popełnione lub w kraju, w którym taka osoba zamieszkuje lub którego jest obywatelem (lub w obu tych państwach). Wszystkie kary będą nakładane zgodnie z regulacjami prawnymi i administracyjnymi danego kraju. Zarówno przepisy ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych, jak i udział polskiej Policji w strukturach międzynarodowych, gwarantuje realizację tych postanowień w Polsce. Ponadto w myśl przepisów obowiązującej w Polsce ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2016 r. poz. 1137, z późn. zm.) w wypadku orzeczeń, które zapadły za granicą, polski sąd zalicza na poczet orzeczonej kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności za granicą oraz wykonywaną tam karę, uwzględniając różnice zachodzące między tymi karami. Zasady te obowiązują również w odniesieniu do wykroczeń popełnionych przez kibiców. Jak wskazano powyżej, Konwencja daje możliwość nakładania na osoby fizyczne, w stosownych przypadkach, ograniczeń w podróżowaniu w drodze zakazów sądowych lub administracyjnych. W polskim systemie prawnym ograniczenia w przemieszczaniu się kibiców gwarantują zakazy wstępu na imprezy masowe połączone z obowiązkiem stawiennictwa na komendzie Policji.

Państwa-strony zobowiązane są do utworzenia wspomnianego powyżej krajowego punktu informacyjnego ds. piłki nożnej, który będzie działać jako punkt kontaktowy służący wymianie informacji i danych na temat meczów piłki nożnej o charakterze międzynarodowym oraz prowadzeniu międzynarodowej współpracy policyjnej w tym zakresie. Obecnie krajowe punkty NFIP są obowiązkowe w każdym państwie członkowskim Unii Europejskiej (na mocy decyzji Rady Unii Europejskiej z dnia 25 kwietnia 2002 r. dotyczącej bezpieczeństwa w związku z meczami piłki nożnej o charakterze międzynarodowym, 2002/348/WSiSW). Istnieją one również w wielu państwach niebędących członkami Unii Europejskiej, które dobrowolnie zdecydowały o utworzeniu punktów NFIP i stały się częścią ogólnoeuropejskiej sieci NFIP. Krajowy Punkt Kontaktowy ds. Imprez Masowych został utworzony w Polsce dnia 16 lutego 2005 r. w strukturze Głównego Sztabu Policji Komendy Głównej Policji. W dniu 1 czerwca

2010 r. został on przemianowany na Krajowy Punkt Informacyjny ds. Imprez Sportowych. Do zadań realizowanych przez Krajowy Punkt Informacyjny należy: gromadzenie i przetwarzanie informacji dotyczących bezpieczeństwa masowych imprez sportowych, prowadzenie bazy informacji dotyczących bezpieczeństwa masowych imprez sportowych, opracowywanie analiz i informacji dotyczących bezpieczeństwa masowych imprez sportowych, zapewnienie bezpieczeństwa przetwarzanych informacji dotyczących bezpieczeństwa masowych imprez sportowych, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych i współpraca z podmiotami zagranicznymi.

W treści Konwencji poruszono również kwestię współpracy międzynarodowej pomiędzy państwami-stronami. Ponieważ celem umowy jest opracowanie zintegrowanego podejścia do bezpieczeństwa, zabezpieczenia i obsługi, współpraca międzynarodowa powinna wykraczać poza wymianę informacji do celów działań policyjnych. Strony powinny w związku z tym prowadzić również wymianę dobrych praktyk w dziedzinie środków bezpieczeństwa, projektów profilaktycznych i projektów z udziałem kibiców, gdyż każdy element ma kluczowe znaczenie dla opracowania i wdrożenia skutecznego, zintegrowanego na dużą skalę, wielopodmiotowego europejskiego podejścia do uczynienia meczów piłki nożnej lub innych imprez sportowych bezpiecznymi i przyjaznymi.

Jednym z nowatorskich rozwiązań, wpisanych w założenia nowej Konwencji Rady Europy, jest zobowiązanie stron do dążenia do wdrożenia procedury licencjonowania (certyfikacji) stadionów (art. 5.2 umowy). Problematyka ta ujęta została w umowie międzynarodowej w następujący sposób: państwom sygnatariuszom powierzone zostało zadanie zapewnienia wprowadzenia przez właściwe władze publiczne takich przepisów lub ustaleń, które zagwarantują skuteczność ww. procedur oraz zagwarantują ich stosowanie, monitorowanie i egzekwowanie. Sformułowanie przepisu w takiej formie budzi pewne wątpliwości interpretacyjne. Przepisy artykułu 5.2. nie pozwalają na jednoznaczne rozstrzygnięcie, czy postanowienia odnoszą się jedynie do tych państw, w których już występuje ww. system (i zobowiązuje państwa do zagwarantowania skuteczności jego funkcjonowania), czy do wszystkich stron Konwencji. Przy założeniu, że mamy do czynienia z drugim przypadkiem, trudno jest definitywnie rozstrzygnąć, czy przepis art. 5.2. ma charakter fakultatywny czy obligatoryjny. Biorąc pod uwagę powyższe wątpliwości interpretacyjne oraz stanowisko Komendy Głównej Policji i

Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, które postulowały konieczność zagwarantowania fakultatywności wprowadzenia do krajowego porządku prawnego przepisów zawartych w ww. artykule, delegacja polska na etapie negocjacji międzynarodowych poinformowała Radę Europy o chęci zgłoszenia zastrzeżenia do Konwencji. Komenda Główna Policji oraz Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji poinformowały Ministerstwo Sportu i Turystyki o swojej opinii, że przepisy Konwencji wyznaczać powinny kierunki działań w zakresie bezpieczeństwa imprez masowych, nie obligując sygnatariuszy do wprowadzenia konkretnych rozwiązań, tj. systemu licencji bądź certyfikacji dla obiektów sportowych, w tym stadionów. Ponadto organy te zawiadomiły, że przepisy obowiązującej w Polsce ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych nie przewidują stosowania licencji lub certyfikatów dla obiektów sportowych oraz na obecną chwilę nie ma możliwości wprowadzenia systemu certyfikacji do polskiego porządku prawnego.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz Komenda Główna Policji stoją na stanowisku, że przyjęte w polskim porządku prawnym procedury bezpieczeństwa na stadionach, określone w ustawie o bezpieczeństwie imprez masowych, stwarzają wystarczającą gwarancję zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego podczas tych imprez. Przepisy zobowiązują każdorazowo organizatora masowej imprezy sportowej do uzyskania od właściwych miejscowo: komendanta powiatowego (rejonowego, miejskiego) Policji, komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej, dysponenta zespołów ratownictwa medycznego i państwowego inspektora sanitarnego opinii o niezbędnej wielkości sił i środków potrzebnych do zabezpieczenia imprezy masowej, zastrzeżeniach do stanu technicznego obiektu (terenu) oraz o przewidywanych zagrożeniach (art. 25 ust. 1 pkt 2 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych). Ponadto ustawa zobowiązuje właściwego miejscowo komendanta Policji i komendanta Państwowej Straży Pożarnej do wydania ww. opinii na podstawie lustracji obiektu (terenu), na którym ma być przeprowadzona impreza masowa, i przedłożonych przez organizatora dokumentów i informacji. Komendant Policji wydaje opinię dodatkowo na podstawie analizy ryzyka, określającej przewidywane zagrożenia bezpieczeństwa i porządku publicznego, mogące wystąpić w związku z daną imprezą masową.

W związku z powyższym, niezależnie od zalet systemu licencji lub certyfikatów bezpieczeństwa dla stadionów, polskie rozwiązania prawne w tym zakresie wydają się

zapewniać bezpieczeństwo i porządek publiczny podczas masowych imprez sportowych w sposób optymalny. Konieczność każdorazowej oceny ryzyka związanego z imprezą masową pozwala na elastyczną i względnie szybką reakcję na zmiany zachodzące w otoczeniu imprezy (np. możliwość każdorazowej kontroli pirotechnicznej stadionu i stanu infrastruktury obiektu, możliwość uwzględnienia zmiany nastawienia danej grupy kibicowskiej w kontekście wzajemnego wspierania lub rywalizacji poszczególnych grup kibiców etc.). Polskie stanowisko uzasadnione jest również doświadczeniami z ponad siedmioletniego okresu obowiązywania ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych, w tym w związku z bezpiecznym przebiegiem współorganizowanych przez Polskę Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012. Nadmienić należy, że obszar bezpieczeństwa meczów piłki nożnej regulowany jest w Polsce również w oparciu o zasady i procedury wskazane w podręcznikach licencyjnych Polskiego Związku Piłki Nożnej. Wytyczne PZPN mają na celu poprawę standardów we wszystkich aspektach funkcjonowania piłki nożnej w Polsce, w szczególności w zakresie poprawy jakości infrastruktury sportowej i obsługi widza meczu piłki nożnej. Nakładają one na organizatora imprezy obowiązek posiadania i podania do publicznej wiadomości regulaminu stadionu i regulaminu imprezy masowej oraz właściwego przygotowania i bezpiecznego przeprowadzenia meczu.

Zważywszy na powyższe na etapie podpisywania Konwencji zgłoszone zostało zastrzeżenie, że Polska nie będzie stosować przepisów art. 5.2. Konwencji Rady Europy. Niewykluczone jednak, że rozwiązania i doświadczenia innych państw europejskich, wskazujące na pozytywny wpływ stosowania certyfikatów na bezpieczeństwo imprez masowych, przyczynią się do wprowadzenia podobnego systemu w Polsce w przyszłości. Zgłoszenie zastrzeżenia nie wyklucza przeprowadzenia analizy doświadczeń zagranicznych i podjęcia debaty nt. możliwości wdrożenia ww. rozwiązania w Polsce i wprowadzenia zmian w tym zakresie w ustawie o bezpieczeństwie imprez masowych. W przypadku pozytywnej oceny funkcjonowania systemu certyfikacji (licencji) stadionów w innych krajach i decyzji w sprawie wprowadzenia tego rozwiązania do polskiego systemu prawnego, Polska odstąpi od ww. zastrzeżenia w kolejnych latach.

3) Przewidywane skutki społeczne, gospodarcze, finansowe, polityczne i prawne, związane z wejściem w życie umowy

Nie przewiduje się żadnych negatywnych skutków społecznych, gospodarczych ani politycznych związanych z wejściem w życie Konwencji. W wymiarze międzynarodowym związanie się Polski postanowieniami Konwencji utwierdzi opinię, że Polska jest państwem prawa, gdzie wdrażane są wszelkie dostępne metody i środki poprawy bezpieczeństwa imprez sportowych.

1) Skutki społeczne i polityczne

Wdrożenie postanowień Konwencji oraz zmiana podejścia do bezpieczeństwa imprez masowych (w kierunku implementacji wielopodmiotowego, zintegrowanego zarządzania bezpieczeństwem, zabezpieczeniem i obsługą oraz dialogu i współpracy pomiędzy wszystkimi zaangażowanymi stronami) może wpłynąć na poprawę warunków udziału polskich obywateli w meczach piłki nożnej i innych imprezach sportowych poprzez polepszenie jakości obsługi widzów oraz zmniejszenie liczby incydentów w postaci aktów przemocy czy dyskryminacji, zakłócenia porządku publicznego lub działalności przestępczej. Stworzenie przyjaznej i bezpiecznej atmosfery dla uczestników imprez sportowych możliwe będzie zarówno w drodze systematycznego wprowadzania zmian prawnych, infrastrukturalnych (np. ułatwiania dostępu do stadionów osobom starszym czy niepełnosprawnym) i organizacyjnych (np. zapewnienia odpowiedniego zaplecza sanitarnego i gastronomicznego), jak również podjęcia partnerskiego dialogu i współpracy z kibicami i społecznościami lokalnymi.

Kolejny, poza poprawą warunków udziału w imprezach sportowych, rezultat realizacji postanowień Konwencji stanowić będzie intensyfikacja współdziałania organów i służb państwowych z klubami i stowarzyszeniami sportowymi, kibicami i społecznościami lokalnymi, w szczególności z osobami mieszkającymi lub pracującymi w otoczeniu stadionów czy miejsc publicznego oglądania meczów piłkarskich. Dialog, który na obecnym etapie zbyt często przybiera formę komunikacji jednokierunkowej (instytucje i służby komunikują swoje decyzje uczestnikom imprez, bez uwzględnienia ich potrzeb i opinii), dzięki wdrożeniu zaleceń Konwencji ma szansę przyjąć formę realnej sieci partnerstwa na poziomie międzynarodowym, krajowym i lokalnym. W świetle postanowień umowy międzynarodowej głos obywateli czynnie biorących udział w imprezach czy też osób, które niejako biernie w nich uczestniczą przez fakt zamieszkiwania w otoczeniu obiektów sportowych, nie powinien być dłużej pomijany w dyskursie publicznym. Konwencja kładzie silny nacisk na założenie, że konsultacje

z zainteresowanymi stronami (kibicami i społecznościami lokalnymi) mogą wspomóc instytucje w ograniczaniu zagrożeń dla bezpieczeństwa i zabezpieczenia oraz tworzeniu przyjaznej atmosfery na stadionach i poza nimi. Opinia wszystkich zainteresowanych stron powinna być uwzględniana już na etapie tworzenia oceny ryzyka i opracowywania odpowiednich środków prewencyjnych oraz zidentyfikowania rozwiązań potencjalnych problemów, zarówno w odniesieniu do obiektów sportowych, jak i ich otoczenia oraz miejsc, w których odbywa się zbiorowe oglądanie widowiska sportowego.

Konwencja zachęca państwa-strony nie tylko do wspierania i tworzenia warunków do współdziałania podmiotów publicznych z kibicami i społecznościami lokalnymi, ale również do inicjowania lub uczestniczenia w wielopodmiotowych projektach społecznych, edukacyjnych i prewencyjnych, mających na celu budowanie wzajemnego zaufania, zrozumienia i szacunku. W Polsce projekty tego typu od lat realizowane są przez Ministerstwo Sportu i Turystyki, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji, samorządy lokalne, kluby i stowarzyszenia sportowe oraz stowarzyszenia kibiców.

Konwencja ma również na celu realizację podstawowych wartości Rady Europy w obszarze sportu, do jakich zaliczyć można spójność społeczną, tolerancję, szacunek i zasadę *fair play* oraz zasadę niedyskryminacji – w kontekście imprez sportowych cel ten osiągnąć można przez np.: zapewnienie możliwości udziału w imprezach wszystkim obywatelom, także tym o specjalnych potrzebach oraz przeciwdziałanie i sankcjonowanie przez państwa strony wszelkich przejawów dyskryminacji na stadionach i innych obiektach sportowych.

Skutkiem społecznym ratyfikacji Konwencji będzie również zobowiązanie państw sygnatariuszy do wprowadzenia, przy uwzględnieniu wszelkich różnic prawnych, sądowych, kulturalnych i historycznych istniejących pomiędzy państwami, do ustalenia podstawowych zasad postępowania ze sprawcami czynów zabronionych podczas imprez masowych. W przypadku Polski proponowane przez Konwencję rozwiązania znajdują już odzwierciedlenie w prawodawstwie w postaci przepisów ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych, Kodeksu karnego i Kodeksu wykroczeń. Postanowienia Konwencji mogą wskazywać możliwości dalszego rozwijania sposobów przeciwdziałania incydentom podczas imprez masowych i potrzebę rozszerzania ich na inne aspekty, np. przejazdu kibiców. W myśl postanowień umowy, zgodnie z prawem krajowym i

międzynarodowym, strony rozważyć powinny np.: nadanie organom sądowym lub administracyjnym uprawnień do nakładania kar w postaci ograniczenia możliwości przejazdu na mecz piłki nożnej w przypadku, gdy osoba dopuściła się uprzednio aktu przemocy w związku z imprezą masową.

Postanowienia Konwencji obligują sygnatariuszy do intensyfikacji współpracy międzynarodowej na rzecz poprawy bezpieczeństwa widzów przez wymianę doświadczeń i dobrych praktyk oraz implementację wspólnych projektów. Ponadto w Konwencji znalazł się postulat powołania przez każde z państw krajowego punktu informacyjnego ds. piłki nożnej (ang. National Football Information Point – NFIP) jako punktu kontaktowego w ramach policji, służącego wymianie informacji (strategicznych, operacyjnych i taktycznych) na temat imprez sportowych o charakterze międzynarodowym. W Polsce krajowy punkt kontaktowy utworzony został w strukturach Komendy Głównej Policji i od lat stanowi źródło informacji dla partnerów zagranicznych na temat bieżących imprez międzynarodowych odbywających się w Polsce.

W myśl postanowień Konwencji, możliwość obejrzenia widowiska sportowego na bezpiecznym stadionie w przyjaznej atmosferze wszystkim uczestnikom imprez sportowych zagwarantować można również przez odpowiednie rozwiązania infrastrukturalne. W umowie zawarto zalecenia dotyczące budowy obiektów dostępnych i bezpiecznych dla wszystkich, procedur przyznawania licencji lub certyfikatów stadionom, standardów w zakresie bezpieczeństwa (np. opracowanie planów awaryjnych i kryzysowych, testowanie i udoskonalanie ww. planów podczas regularnych, wspólnych ćwiczeń) oraz poziomu obsługi kibiców (profesjonalnie wyszkoleni członkowie służb porządkowych i informacyjnych, odpowiednie urządzenia sanitarne, przestrzenie gastronomiczne i dobre warunki widoczności). W związku z planowanym zgłoszeniem zastrzeżenia do umowy międzynarodowej, które ma na celu odstąpienie od implementacji przepisów dotyczących przyznawania licencji (certyfikatów) stadionom, system obecny m.in. w Wielkiej Brytanii nie będzie wdrażany w Polsce. Nie są znane negatywne skutki społeczne czy polityczne wynikające z faktu niezastosowania ww. rozwiązania. Obecnie w Polsce funkcjonuje system gwarantujący zachowanie zasad bezpieczeństwa na danym obiekcie sportowym. W celu przeprowadzenia imprezy masowej organizator wystąpić musi bowiem do właściwego organu z wnioskiem o wydanie zezwolenia na przeprowadzenie imprezy masowej oraz zwrócić się do komendanta powiatowego (rejonowego, miejskiego) Policji, komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej

Straży Pożarnej, dysponenta zespołów ratownictwa medycznego i państwowego inspektora sanitarnego z wnioskiem o wydanie opinii o niezbędnej wielkości sił i środków potrzebnych do zabezpieczenia imprezy masowej, zastrzeżeniach do stanu technicznego danego obiektu oraz o przewidywanych zagrożeniach dla bezpieczeństwa uczestników imprezy.

2) Skutki gospodarcze i finansowe

Ratyfikacja umowy międzynarodowej nie pociągnie za sobą konieczności zwiększania nakładów finansowych z budżetu państwa w obszarze bezpieczeństwa imprez masowych. W przypadku wystąpienia nieprzewidzianych skutków finansowych dla budżetu państwa związanych z wykonywaniem postanowień Konwencji, będą one finansowane w ramach środków zaplanowanych na dany rok w części odpowiedniego dysponenta bez konieczności ich zwiększania, a wejście w życie przepisów ww. umowy międzynarodowej nie będzie podstawą do ubiegania się o dodatkowe środki budżetu państwa na ten cel.

Europejska Konwencja przewiduje potrzebę powołania instytucji skupiających ekspertów z dziedziny bezpieczeństwa i zabezpieczenia imprez sportowych. Gremia te funkcjonują w Polsce od lat zarówno na poziomie centralnym, jak i lokalnym w postaci:

- a) Krajowego Punktu Informacyjnego ds. Imprez Sportowych, który został utworzony w Polsce w 2005 r. i finansowany jest ze środków Komendy Głównej Policji,
- b) Rady Bezpieczeństwa Imprez Sportowych, powołanej w na podstawie zarządzenia nr 84 Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 października 2012 r. w sprawie Rady Bezpieczeństwa Imprez Sportowych. Przewodniczącym Rady jest minister, sekretarz stanu lub podsekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji, zastępcą przewodniczącego zaś – minister, sekretarz stanu albo podsekretarz stanu w Ministerstwie Sportu i Turystyki. Ponadto w skład Rady wchodzi przedstawiciele ministerstw: Cyfryzacji, Infrastruktury i Budownictwa, Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Edukacji Narodowej oraz Sprawiedliwości, przedstawiciele wyznaczeni przez Pełnomocnika Rządu ds. Równego Traktowania, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Komendanta Głównego Policji, Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej i Prokuratora Generalnego, prezysi: Polskiego Komitetu Olimpijskiego, Polskiego Związku Piłki Nożnej, Polskiego Związku Motorowego, Ekstraklasy SA oraz Ekstraligi Żużlowej Sp. Z o.o., a także

reprezentujący środowisko kibiców prezes Ogólnopolskiego Związku Stowarzyszeń Kibiców oraz uznani sportowcy, działacze sportowi i autorytety w dziedzinie sportu. Rada działa w strukturach Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji i jest finansowana z budżetu Ministerstwa,

- c) wojewódzkich zespołów interdyscyplinarnych do spraw bezpieczeństwa imprez masowych, stanowiących organ pomocniczy wojewody w zakresie bezpieczeństwa imprez sportowych. Zespół powoływany jest przez wojewodę, a w jego skład wchodzi komendant wojewódzki (Komendant Stołeczny) Policji, komendant wojewódzki Państwowej Straży Pożarnej oraz przedstawiciele innych organów administracji rządowej i samorządowej. Do udziału w posiedzeniach zespołu wojewoda może zaprosić m.in.: przedstawicieli związków sportowych, podmiotów prowadzących rozgrywki i organizatorów cyklicznych imprez masowych oraz instytucji i podmiotów. Obsługę zespołu zapewnia urząd wojewódzki, a koszty jego działania pokrywane są ze środków finansowych wojewody.

Postanowienia Konwencji wzmacniają rolę działających obecnie ciał eksperckich i wskazują potencjalne kierunki rozwoju tego typu podmiotów.

Związanie Rzeczypospolitej Polskiej Konwencją Rady Europy nie niesie za sobą konsekwencji finansowych dla sektora przedsiębiorstw i podmiotów prowadzących działalność gospodarczą, w tym organizatorów imprez sportowych lub stowarzyszeń i związków sportowych.

Organizatorzy imprez ponoszą obecnie koszty zapewnienia bezpieczeństwa uczestnikom tych imprez, w tym koszty zatrudnienia oraz szkolenia służb porządkowych i informacyjnych, na podstawie przepisów ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych. Konwencja nie ingeruje w obecny stan rzeczy, podkreślając jedynie odpowiedzialność organizatorów imprez za ich bezpieczny przebieg.

Przyjęcie umowy międzynarodowej nie rodzi również skutków finansowych dla jednostek samorządu terytorialnego oraz innych jednostek sektora finansów publicznych.

Właścicielami większości stadionów piłkarskich i innych obiektów sportowych w Polsce są jednostki samorządu terytorialnego. Przedmiotowa umowa nie nakłada zobowiązań w zakresie budowy lub modernizacji obiektów sportowych, wskazuje jednak potrzebę zapewnienia pełnego dostępu do obiektów oraz przystosowania infrastruktury sportowej

do potrzeb widzów (np.: umożliwienie wejścia na stadion i poruszania się po terenie imprezy sportowej osobom o specjalnych potrzebach, zapewnienie pomieszczeń sanitarnych i stref gastronomicznych). Konwencja unika w tym zakresie sformułowań nakazowych i nie wyznacza harmonogramu implementacji zmian w zakresie infrastruktury. Znajdują się w niej jednak postulaty odnoszące się do konieczności poszukiwania rozwiązań dla problemów niektórych grup społecznych w uzyskaniu pełnej dostępności do widowisk sportowych. Podkreślić należy, że proces modernizacji już istniejących obiektów sportowych i budowy nowych, przyjaznych dla wszystkich użytkowników, postępuje sukcesywnie w całej Polsce jako naturalna konsekwencja chęci poszerzania grona kibiców. Takie działania podyktowane są zarówno przesłankami finansowymi (potrzeba zapewnienia większej frekwencji), jak i wizerunkowymi (strategia marketingowa i CSR podmiotów organizujących imprezy, mająca na celu pokazanie dbałości o komfort widzów oraz otwarcia na potrzeby osób niepełnosprawnych, starszych, czy rodzin z dziećmi).

3) Skutki prawne

Ratyfikacja Europejskiej Konwencji w sprawie zintegrowanego podejścia do bezpieczeństwa, zabezpieczenia i obsługi podczas meczów piłki nożnej i innych imprez sportowych przez Polskę nie rodzi skutków prawnych i nie powoduje konieczności wprowadzenia zmian w polskim prawodawstwie. W związku z niejasnościami wynikającymi z interpretacji przepisów Konwencji dotyczących systemu licencjonowania (certyfikacji) stadionów oraz z uwagi na potrzebę wyeliminowania potencjalnej konieczności zmiany ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych, Konwencja podpisana zostanie przez stronę polską z zastrzeżeniem, że na terytorium Polski nie będą stosowane przepisy zawarte w art. 5.2 umowy międzynarodowej.

Jeden z postulatów zawartych w Konwencji Rady Europy odnosi się do zasadności ustalenia ram prawnych i administracyjnych przez państwa-strony w celu zmniejszenia ryzyka udziału osób lub grup w aktach przemocy i zakłóceniach porządku podczas imprez sportowych. Strony, przy uwzględnieniu obecnie obowiązujących przepisów prawa krajowego i międzynarodowego, zapewnić powinny skuteczne środki wykluczania z udziału w imprezach sportowych osób stanowiących zagrożenie (zarówno na terytorium danego kraju, jak i własnych obywateli za granicą), a prawodawstwo krajowe zawierać powinno katalog kar, mających zastosowanie wobec osób dopuszczających się

przestępstw i wykroczeń w związku z meczami piłki nożnej i innymi imprezami sportowymi.

Główne zagadnienia dotyczące materii bezpieczeństwa imprez masowych uregulowane zostały w polskim porządku prawnym w następujących aktach prawnych:

- a) ustawie z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych,
- b) ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny,
- c) ustawie z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2015 r. poz. 1094, z późn. zm.) oraz
- d) aktach prawa wewnętrznego polskich związków sportowych i podmiotów zarządzających rozgrywkami profesjonalnych klas sportowych.

Obecnie funkcjonujące przepisy prawa konsumują postulaty zawarte w Konwencji Rady Europy. Obowiązująca od 2009 r. ustawa o bezpieczeństwie imprez masowych wprowadziła do polskiego prawodawstwa środek karny zakazu wstępu na imprezę masową (nakładany przez sąd), zakaz klubowy (jako uprawnienie organizatora meczu piłki nożnej) oraz zakaz zagraniczny (nakładany przez podmioty uprawnione innych państw). Na podstawie ww. zakazów organizator uzyskał prawo odmowy wstępu na imprezę masową osobie objętej zakazem. Ustawa o bezpieczeństwie imprez masowych, Kodeks karny i Kodeks wykroczeń przewidują ponadto kary w postaci m.in.: grzywny, ograniczenia lub pozbawienia wolności za inne zachowania niebezpieczne podczas imprez sportowych. Wewnętrzne akty prawne umożliwiają z kolei związkom sportowym i podmiotom zarządzającym rozgrywkami poszczególnych lig stosowanie środków typu wykluczenie z rozgrywek w przypadku pojawienia się aktów przemocy lub przejawów rasizmu, ksenofobii, homofobii czy innych zachowań o cechach dyskryminacji podczas imprez sportowych.

4) Tryb związania Rzeczypospolitej Polskiej umową międzynarodową

Konwencja będzie otwarta do podpisu dla państw członkowskich Rady Europy, państw będących stronami Europejskiej konwencji kulturalnej oraz państw niebędących członkami Rady Europy, które przed dniem otwarcia do podpisu Konwencji przystąpiły do Europejskiej Konwencji w sprawie przemocy i ekscesów widzów w czasie imprez sportowych, a w szczególności meczów piłki nożnej (ETS nr 120), otwartej do podpisu w Strasburgu dnia 19 sierpnia 1985 r. Żadne państwo-strona konwencji nr 120 nie może złożyć swoich dokumentów ratyfikacyjnych, przyjęcia lub zatwierdzenia, jeżeli

wcześniej nie wypowiedziało tej konwencji lub nie uczyni tego równocześnie. Podczas składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia lub zatwierdzenia zgodnie z ustępem poprzedzającym, umawiające się państwo może oświadczyć, że do dnia wejścia w życie Konwencji będzie stosować konwencję nr 120.

Przedmiotowa umowa międzynarodowa wejdzie w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie jednego miesiąca od dnia, w którym trzy państwa członkowskie Rady Europy wyraziły swoją zgodę na związanie się postanowieniami Konwencji. W odniesieniu do każdego państwa sygnatariusza, które w terminie późniejszym wyrazi swoją zgodę na związanie się postanowieniami niniejszej Konwencji, wejdzie ona w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie jednego miesiąca od dnia złożenia dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia lub zatwierdzenia.

Postanowienia umowy dotyczą kwestii wskazanych w art. 89 ust. 1 pkt 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, tj. spraw uregulowanych w ustawie. W związku z powyższym proponuje się związanie Rzeczypospolitej Polskiej Konwencją poprzez jej ratyfikację za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie. Dokumenty ratyfikacyjne podlegać będą następnie złożeniu u Sekretarza Generalnego Rady Europy. Polska, jak i pozostałe państwa-strony Konwencji nr 120, nie może złożyć dokumentów ratyfikacyjnych, bez uprzedniego wypowiedzenia tej Konwencji lub nieuczynienia tego równocześnie.

W związku ze stanowiskiem Komendy Głównej Policji oraz Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, dotyczącym systemu certyfikacji (licencjonowania) stadionów, w momencie podpisywania Konwencji złożone zostało zastrzeżenie wyłączające możliwość stosowania przepisu art. 5.2 w Polsce. Treść zastrzeżenia, wraz z tłumaczeniem na język angielski, stanowi załącznik do wniosku o wyrażenie zgody na podpisanie Konwencji.

**Wykaz państw, które podpisały Konwencję Rady Europy w sprawie zintegrowanego
podejścia do bezpieczeństwa, zabezpieczenia i obsługi podczas meczów piłki nożnej
i innych imprez sportowych**

- 1) Azerbejdżan
- 2) Belgia
- 3) Bułgaria
- 4) Czarnogóra
- 5) Francja
- 6) Gruzja
- 7) Grecja
- 8) Holandia
- 9) Litwa
- 10) Luksemburg
- 11) Macedonia
- 12) Mołdawia
- 13) Monako
- 14) Norwegia
- 15) Polska
- 16) Portugalia
- 17) Rosja
- 18) Rumunia
- 19) Szwajcaria
- 20) Turcja
- 21) Ukraina
- 22) Włochy

Warszawa, 2 lutego 2017 r.

Minister
Spraw Zagranicznych

DPUE.920.791.2016/7/SZ

dot.: DPT.2708.29.2015/21 z lutego 2017 r.

Opinia

o zgodności z prawem Unii Europejskiej Konwencji Rady Europy w sprawie zintegrowanego podejścia do bezpieczeństwa, zabezpieczenia i obsługi podczas meczów piłki nożnej i innych imprez sportowych oraz projektu ustawy o ratyfikacji Konwencji Rady Europy w sprawie zintegrowanego podejścia do bezpieczeństwa, zabezpieczenia i obsługi podczas meczów piłki nożnej i innych imprez sportowych, sporządzonej w Strasburgu dnia 4 maja 2016 r, podpisanej przez Ministra Sportu i Turystyki Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 29 listopada 2016 r., wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Umowa nie jest sprzeczna z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy o ratyfikacji jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Konwencja Rady Europy w sprawie zintegrowanego podejścia do bezpieczeństwa, zabezpieczenia i obsługi podczas meczów piłki nożnej i innych imprez sportowych

[Saint-Denis, 3.VII.2016]

Preambuła

Państwa członkowskie Rady Europy oraz inne państwa będące stronami Europejskiej konwencji kulturalnej (ETS nr 18), sygnatariusze niniejszej Konwencji,

mając na względzie cel Rady Europy, jakim jest osiągnięcie większej jedności jej członków;

mając na uwadze prawo do integralności fizycznej oraz uzasadnione oczekiwanie osób, dotyczące możliwości udziału w meczach piłki nożnej i innych imprezach sportowych bez strachu przed przemocą, zakłóceniem porządku publicznego lub inną działalnością przestępczą;

pragnąc uczynić mecze piłki nożnej i inne imprezy sportowe przyjemnymi i przyjaznymi dla wszystkich obywateli, a jednocześnie uznając, że stworzenie przyjaznego otoczenia może mieć znaczący, pozytywny wpływ na bezpieczeństwo i zabezpieczenie takich imprez;

mając na uwadze potrzebę wspierania włączania wszystkich zainteresowanych stron w zapewnienie bezpiecznego otoczenia dla organizacji meczów piłki nożnej i innych imprez sportowych;

mając na uwadze potrzebę zachowania zasady praworządności na stadionach piłkarskich i innych obiektach sportowych oraz w ich otoczeniu, na trasach dojazdu na stadiony i ze stadionów, a także na innych terenach, na których przebywa wiele tysięcy widzów;

uznając, że sport oraz wszystkie instytucje i zainteresowane strony, zaangażowane w organizowanie i zarządzanie meczem piłki nożnej lub inną imprezą sportową muszą przestrzegać podstawowych wartości Rady Europy, takich jak spójność społeczna, tolerancja, szacunek i zasada niedyskryminacji;

mając na względzie istniejące między państwami różnice prawne, sądowe, kulturalne i historyczne oraz charakter i wagę problemów związanych z bezpieczeństwem i zabezpieczeniem meczów piłki nożnej i innych imprez sportowych;

uznając potrzebę pełnego uwzględnienia prawa krajowego i międzynarodowego dotyczącego kwestii takich jak ochrona danych, resocjalizacja sprawców czynów zabronionych i prawa człowieka;

uznając, że wiele instytucji publicznych i prywatnych oraz innych zainteresowanych stron, w tym widzów, ma wspólny cel, którym jest uczynienie meczów piłkarskich i innych imprez sportowych bezpiecznymi i przyjaznymi dla obywateli, a także uwzględniając fakt, że wspólne działania tych instytucji i stron muszą obejmować szereg wzajemnie powiązanych, nakładających się na siebie środków;

uznając, że nakładający się na siebie charakter tych środków wymaga ustanowienia przez odpowiednie instytucje skutecznych partnerstw międzynarodowych, krajowych i lokalnych w celu przygotowania i stworzenia zintegrowanego i zrównoważonego wielopodmiotowego podejścia do zapewnienia bezpieczeństwa, zabezpieczenia i obsługi w związku z meczami piłki nożnej i innymi imprezami sportowymi;

uznając, że wydarzenia poza obiektami sportowymi mogą mieć bezpośredni wpływ na wydarzenia na stadionach i odwrotnie;

uznając, że konsultacje z głównymi zainteresowanymi stronami, w szczególności kibicami i społecznościami lokalnymi, mogą wspomóc właściwe instytucje w ograniczaniu zagrożeń dla bezpieczeństwa i zabezpieczenia oraz tworzeniu przyjaznej atmosfery na stadionach i poza nimi;
zdecydowane podjąć współpracę i wspólne działania na rzecz ograniczenia zagrożeń dla bezpieczeństwa i zabezpieczenia meczów piłki nożnej i innych imprez sportowych w celu zapewnienia przyjemnych doświadczeń widzom, uczestnikom i społecznościom lokalnym;

opierając się na treści Europejskiej Konwencji w sprawie przemocy i ekscesów widzów w czasie imprez sportowych, a w szczególności meczów piłki nożnej (ETS nr 120), otwartej do podpisu w Strasburgu dnia 19 sierpnia 1985 r. (zwanej dalej „konwencją nr 120”);

biorąc pod uwagę, że bogate doświadczenia i dobre praktyki europejskie doprowadziły do opracowania nowego, zintegrowanego, partnerskiego podejścia do bezpieczeństwa i zabezpieczenia widzów, odzwierciedlonego w szczególności w Rekomendacji nr Rec (2015)1 w sprawie bezpieczeństwa, zabezpieczenia i obsługi podczas meczów piłki nożnej i innych imprez sportowych, przyjętym przez Stały Komitet Konwencji nr 120 na jego 40. posiedzeniu dnia 18 czerwca 2015 r.,

postanawiają, co następuje:

Artykuł 1 – Zakres

1. Strony, w granicach swoich odpowiednich przepisów konstytucyjnych, podejmą niezbędne kroki w celu wprowadzenia w życie postanowień niniejszej Konwencji w odniesieniu do meczów lub turniejów piłki nożnej, rozgrywanych na ich terytorium przez zawodowe kluby piłkarskie i drużyny narodowe.
2. Strony mogą stosować postanowienia niniejszej Konwencji odpowiednio do innych dyscyplin sportu lub innych imprez sportowych, odbywających się na ich terytorium, w tym amatorskich meczów piłki nożnej, szczególnie w sytuacjach występowania zagrożeń dla bezpieczeństwa i zabezpieczenia.

Artykuł 2 – Cel

Celem niniejszej Konwencji jest zapewnienie bezpiecznego i przyjaznego otoczenia podczas meczów piłki nożnej i innych imprez sportowych. W tym celu Strony:

- a. przyjmą zintegrowane, wielopodmiotowe i zrównoważone podejście do bezpieczeństwa, zabezpieczenia i obsługi w oparciu o zasady skutecznej współpracy i partnerstwa na poziomie lokalnym, krajowym i międzynarodowym;
- b. zapewnią uznanie przez wszystkie instytucje publiczne i prywatne oraz inne zainteresowane strony faktu, że kwestie bezpieczeństwa, zabezpieczenia i obsługi nie mogą być rozpatrywane niezależnie od siebie nawzajem, a każdy z tych elementów może mieć bezpośredni wpływ na zapewnienie dwóch pozostałych;
- c. uwzględnią dobre praktyki podczas opracowywania zintegrowanego podejścia do bezpieczeństwa, zabezpieczenia i obsługi.

Artykuł 3 – Definicje

Do celów niniejszej Konwencji:

- a. „środki bezpieczeństwa” oznaczają wszelkie środki opracowane i wdrożone w podstawowym celu ochrony zdrowia i dobrego samopoczucia osób i grup uczestniczących biernie lub czynnie w meczu piłki nożnej lub innej imprezie sportowej na stadionie lub poza stadionem, lub też mieszkających lub pracujących w pobliżu miejsca odbywania się imprezy;
- b. „środki zabezpieczenia” oznaczają wszelkie środki opracowane i wdrożone w podstawowym celu zapobiegania i zmniejszania ryzyka lub reagowania na wszelkie przypadki przemocy, innej działalności przestępczej lub zakłócenia porządku w związku z meczem piłki nożnej lub inną imprezą sportową, na stadionie lub poza stadionem;
- c. „środki obsługi” oznaczają wszelkie środki opracowane i wdrożone w podstawowym celu zapewnienia osobom i grupom komfortu oraz poczucia, że ich uczestnictwo w meczu piłki nożnej lub innej imprezy sportowej jest doceniane i mile widziane, na stadionie lub poza stadionem;

d. „instytucja” oznacza każdy podmiot publiczny lub prywatny mający obowiązki konstytucyjne, ustawowe, regulacyjne lub inne obowiązki w zakresie opracowania i wdrożenia jakichkolwiek środków bezpieczeństwa, zabezpieczenia lub obsługi, związanych z meczami piłki nożnej lub innymi imprezami sportowymi, na stadionie lub poza stadionem;

e. „zainteresowana strona” oznacza widzów, społeczności lokalne lub inne podmioty, które nie mają obowiązków ustawowych ani regulacyjnych, ale mogą odegrać ważną rolę we wspieraniu działań na rzecz uczynienia meczów piłki nożnej lub innych imprez sportowych bezpiecznymi i przyjaznymi, na stadionie i poza stadionem;

f. „zintegrowane podejście” oznacza uznanie, że niezależnie od swojego podstawowego celu, środki bezpieczeństwa, zabezpieczenia i obsługi podczas meczów piłki nożnej i innych imprez sportowych nieodwołalnie nakładają się na siebie, są wzajemnie powiązane i wzajemnie na siebie oddziałują, muszą być wyważone i nie mogą być opracowywane ani wdrażane niezależnie od siebie nawzajem;

g. „wielopodmiotowe zintegrowane podejście” oznacza uznanie, że zadania i działania poszczególnych instytucji zaangażowanych w działania planistyczne i operacyjne dotyczące piłki nożnej lub innych dyscyplin sportowych powinny być skoordynowane, uzupełniające się wzajemnie, proporcjonalne oraz zaprojektowane i wdrażane w ramach kompleksowej strategii zapewnienia bezpieczeństwa, zabezpieczenia i obsługi;

h. „dobre praktyki” oznaczają środki zastosowane w jednym lub kilku krajach, które okazały się bardzo skuteczne w realizacji wyznaczonego celu lub zadania;

i. „właściwa instytucja” oznacza podmiot (publiczny lub prywatny) zaangażowany w organizację i/lub zarządzanie meczem piłki nożnej lub inną imprezą sportową, odbywającą się na stadionie sportowym lub poza stadionem.

Artykuł 4 – Ustalenia dotyczące koordynacji na poziomie krajowym

1. Strony zapewnią przyjęcie krajowych i lokalnych ustaleń koordynacyjnych, mających na celu opracowanie i wdrożenie wielopodmiotowego zintegrowanego podejścia do bezpieczeństwa, zabezpieczenia i obsługi na poziomie krajowym i lokalnym.

2. Strony zapewnią przyjęcie ustaleń koordynacyjnych w celu określenia, analizy i oceny ryzyka w obszarze bezpieczeństwa, zabezpieczenia i obsługi, a także umożliwienia wymiany aktualnych informacji dotyczących oceny ryzyka.

3. Strony zapewnią, aby ustalenia koordynacyjne objęły wszystkie kluczowe instytucje publiczne i prywatne odpowiedzialne za kwestie bezpieczeństwa, zabezpieczenia i obsługi związane z imprezą, zarówno na terenie odbywania się imprezy, jak i poza nim.

4. Strony zapewnią, aby ustalenia koordynacyjne w pełni uwzględniały określone w niniejszej Konwencji zasady zapewnienia bezpieczeństwa, zabezpieczenia i obsługi oraz aby strategie krajowe i lokalne były opracowywane, regularnie oceniane i ulepszane w świetle krajowych i międzynarodowych doświadczeń i dobrych praktyk.

5. Strony zapewnią, aby krajowe ramy prawne, regulacyjne i administracyjne jasno określały zadania i obowiązki właściwych instytucji oraz aby zadania te uzupełniały się wzajemnie, były zgodne ze zintegrowanym podejściem i powszechnie zrozumiałe na poziomie strategicznym i operacyjnym.

Artykuł 5 – Bezpieczeństwo, zabezpieczenie i obsługa na stadionach

1. Strony zapewnią, aby krajowe ramy prawne, regulacyjne i administracyjne nakładały obowiązek na organizatorów imprez sportowych, działających w porozumieniu ze wszystkimi współpracującymi instytucjami, stworzenia bezpiecznego otoczenia dla wszystkich uczestników i widzów.

2. Strony zapewnią wprowadzenie przez właściwe władze publiczne przepisów lub ustaleń gwarantujących skuteczność procedur przyznawania licencji stadionom, ustaleń dotyczących certyfikacji oraz ogółu przepisów dotyczących bezpieczeństwa, a także zapewnią ich stosowanie, monitorowanie oraz egzekwowanie.

3. Strony zobowiążą odpowiednie instytucje do zapewnienia takich sposobów projektowania infrastruktury stadionów i zarządzania tłumem, które zgodne są z normami krajowymi i międzynarodowymi oraz dobrymi praktykami.

4. Strony będą zachęcać odpowiednie instytucje do zapewnienia na stadionach środowiska sprzyjającego integracji i przyjaznego dla wszystkich grup społecznych, w tym dzieci, osób starszych i niepełnosprawnych, a także zapewnienia, w szczególności, odpowiednich urządzeń sanitarnych, obiektów małej gastronomii i dobrych warunków widoczności wszystkim widzom.

5. Strony zapewnią, aby zasady funkcjonowania stadionów były kompleksowe; przewidywały skuteczne współdziałanie z policją, służbami ratunkowymi i instytucjami partnerskimi; oraz obejmowały jasne zasady i procedury postępowania w sprawach mogących mieć wpływ na zarządzanie tłumem oraz związane z tym zagrożenia dla bezpieczeństwa i zabezpieczenia, w szczególności:

- użycie środków pirotechnicznych;
- wszelkie akty przemocy lub inne zachowania zabronione; oraz
- wszelkie zachowania rasistowskie lub inne zachowania dyskryminujące.

6. Strony zobowiążą odpowiednie instytucje do zapewnienia, aby wszyscy pracownicy sektora publicznego i prywatnego, zaangażowani w działania na rzecz uczynienia meczów piłki nożnej i innych imprez sportowych bezpiecznymi i przyjaznymi, zostali wyposażeni i przeszkoleni w sposób umożliwiający pełnienie swojej funkcji w sposób skuteczny i właściwy.

7. Strony będą zachęcać właściwe instytucje do podkreślania potrzeby działania przez zawodników, trenerów i innych przedstawicieli uczestniczących drużyn zgodnie z podstawowymi zasadami sportowymi, takimi jak tolerancja, szacunek i zasada fair play oraz do uświadamiania im, że akty przemocy, zachowania rasistowskie lub inne zachowania prowokacyjne mogą wywierać negatywny wpływ na zachowania widzów.

Artykuł 6 – Bezpieczeństwo, zabezpieczenie i obsługa w miejscach publicznych

1. Strony będą zachęcać wszystkie instytucje i zainteresowane strony, zaangażowane w organizację meczów piłki nożnej i innych imprez sportowych odbywających się w miejscach publicznych, w tym władze miejskie, policję, lokalne społeczności i przedsiębiorców, przedstawicieli kibiców, kluby piłkarskie i stowarzyszenia krajowe do wspólnego działania, w szczególności, na rzecz:

a dokonania oceny ryzyka i opracowania odpowiednich środków zapobiegawczych, mających na celu zminimalizowanie zakłóceń i uspokojenie obaw lokalnej społeczności i przedsiębiorców, w szczególności znajdujących się w pobliżu miejsca, w którym odbywa się impreza lub jej zbiorowe oglądanie;

b tworzenia bezpiecznego i przyjaznego otoczenia w przestrzeni publicznej przeznaczonej do gromadzenia się kibiców przed i po imprezie lub też w miejscach, w których można oczekiwać kibiców przebywających tam z własnej inicjatywy, a także na trasach prowadzących do miasta i z miasta lub na stadion i ze stadionu.

2 Strony zapewnią, aby ocena ryzyka oraz środki bezpieczeństwa i zabezpieczenia uwzględniały przejazd na stadion i ze stadionu.

Artykuł 7 – Plany awaryjne i kryzysowe

Strony zapewnią opracowanie obejmujących wiele podmiotów planów awaryjnych i kryzysowych oraz testowanie i udoskonalanie tych planów podczas regularnych wspólnych ćwiczeń. Krajowe ramy prawne, regulacyjne lub administracyjne będą jasno wskazywać, która instytucja jest odpowiedzialna za inicjowanie, nadzorowanie i certyfikowanie tych ćwiczeń.

Artykuł 8 – Współdziałanie z kibicami i społecznościami lokalnymi

1. Strony będą zachęcać wszystkie instytucje do opracowania i realizacji polityki aktywnej i regularnej komunikacji z kluczowymi zainteresowanymi stronami, w tym przedstawicielami kibiców i społeczności lokalnych w oparciu o zasadę dialogu, w celu stworzenia zasad partnerstwa i pozytywnej współpracy, a także zidentyfikowania rozwiązań potencjalnych problemów.

2. Strony będą zachęcać wszystkie instytucje publiczne i prywatne oraz inne zainteresowane strony, w tym społeczności lokalne i przedstawicieli kibiców do inicjowania lub uczestnictwa w wielopodmiotowych

projektach społecznych, edukacyjnych, zapobiegających przestępczości i innych projektach społecznych mających na celu wspieranie wzajemnego poszanowania i zrozumienia, zwłaszcza wśród kibiców, klubów i stowarzyszeń sportowych oraz instytucji odpowiedzialnych za bezpieczeństwo i zabezpieczenie.

Artykuł 9 – Strategie i działania policyjne

1. Strony zapewnią opracowanie, regularną ocenę i doskonalenie strategii policyjnych w świetle krajowych i międzynarodowych doświadczeń i dobrych praktyk oraz ich zgodność z szerszym, zintegrowanym podejściem do bezpieczeństwa, zabezpieczenia i obsługi.

2. Strony zapewnią, aby strategie policyjne uwzględniały dobre praktyki, w tym w szczególności: gromadzenie danych wywiadowczych, ciągłą ocenę ryzyka, rozmieszczenie sił porządkowych oparte na ryzyku i adekwatne interwencje, mające na celu zapobieganie eskalacji zagrożeń lub zakłóceń porządku, skuteczny dialog z kibicami i szerszą społecznością, gromadzenie dowodów działalności przestępczej, a także udostępnianie tych dowodów właściwym organom odpowiedzialnym za prowadzenie dochodzenia.

3. Strony zapewnią partnerską współpracę policji z organizatorami, kibicami, społecznościami lokalnymi oraz innymi zainteresowanymi stronami podczas działań na rzecz uczynienia meczów piłki nożnej i innych imprez sportowych bezpiecznymi i przyjaznymi dla wszystkich.

Artykuł 10 – Zapobieganie i karanie zachowań przestępczych

1. Strony podejmą wszelkie możliwe środki w celu zmniejszenia ryzyka udziału osób lub grup w aktach przemocy i zakłóceniach porządku lub w ich organizowaniu.

2. Strony, zgodnie z prawem krajowym i międzynarodowym, zapewnią skuteczne sposoby wykluczenia z udziału w imprezach sportowych, odpowiednio do charakteru i miejsca wystąpienia ryzyka, w celu zapobiegania aktom przemocy i zakłóceniom porządku.

3. Strony, zgodnie z prawem krajowym i międzynarodowym, będą współpracować w dążeniu do zapewnienia, że wobec osób dopuszczających się przestępstw za granicą zostaną zastosowane odpowiednie kary w państwie, w którym przestępstwo zostało popełnione lub w państwie, w którym osoba zamieszkuje lub którego jest obywatelem.

4. W stosownych przypadkach, zgodnie z prawem krajowym i międzynarodowym, Strony rozważą nadanie organom sądowym lub administracyjnym, odpowiedzialnym za nakładanie sankcji na osoby, które spowodowały lub przyczyniły się do wystąpienia związanych z piłką nożną aktów przemocy lub zakłóceń porządku, uprawnień do nałożenia ograniczeń w przejazdach na mecze piłki nożnej, odbywające się w innym państwie.

Artykuł 11 – Współpraca międzynarodowa

1. Strony będą ściśle współpracować we wszystkich sprawach objętych niniejszą Konwencją i sprawach z nią związanych, w celu maksymalizacji współdziałania w zakresie imprez międzynarodowych, wymiany doświadczeń i udziału w opracowywaniu dobrych praktyk.

2. Strony, bez uszczerbku dla istniejących przepisów krajowych, dotyczących w szczególności podziału kompetencji między poszczególne służby i organy, utworzą lub wyznaczą krajowy punkt informacyjny ds. piłki nożnej (ang. National Football Information Point - NFIP) w ramach służb policyjnych. Punkt krajowy będzie:

a. działać jako bezpośredni, jedyny punkt kontaktowy służący wymianie ogólnych informacji (strategicznych, operacyjnych i taktycznych) na temat meczów piłki nożnej o charakterze międzynarodowym;

b. prowadzić wymianę danych osobowych zgodnie z obowiązującymi przepisami krajowymi i międzynarodowymi;

c. ułatwiać, koordynować lub organizować międzynarodową współpracę policyjną w związku z meczami piłki nożnej o charakterze międzynarodowym;

d. terminowo i skutecznie wykonywać powierzone mu zadania.

3. Strony zapewnią ponadto, że krajowy punkt NFIP będzie stanowić krajowe źródło wiedzy eksperckiej o policyjnym zabezpieczaniu meczów piłki nożnej, środowisku kibiców i związanych z tym kwestiach bezpieczeństwa i zabezpieczenia.

4. Każde Państwo-Strona niniejszej Konwencji prześle na piśmie Komitetowi ds. bezpieczeństwa i zabezpieczenia imprez sportowych, utworzonemu na mocy tej Konwencji, nazwę i dane kontaktowe krajowego punktu NFIP oraz informację o wszelkich zmianach tych danych.

5. Strony będą współpracować na poziomie międzynarodowym w dziedzinie wymiany dobrych praktyk i informacji o projektach profilaktycznych, edukacyjnych i informacyjnych, a także ustanowienia partnerstw z wszystkimi instytucjami uczestniczącymi w realizacji krajowych i lokalnych inicjatyw koncentrujących się na społeczności lokalnej i kibicach lub inicjowanych przez te grupy.

Klauzule proceduralne

Artykuł 12 – Przekazywanie informacji

Każda ze Stron prześle Komitetowi ds. bezpieczeństwa i zabezpieczenia imprez sportowych, w jednym z języków urzędowych Rady Europy, wszelkie stosowne informacje dotyczące działań legislacyjnych lub innych działań podjętych w celu dostosowania się do postanowień niniejszej Konwencji, w zakresie dotyczącym piłki nożnej lub innych dyscyplin sportowych.

Artykuł 13 – Komitet ds. bezpieczeństwa i zabezpieczenia imprez sportowych

1. Do celów niniejszej Konwencji tworzy się niniejszym Komitet ds. bezpieczeństwa i zabezpieczenia imprez sportowych.

2. Każda ze Stron niniejszej Konwencji może być reprezentowana w tym Komitecie przez jednego lub więcej przedstawicieli, reprezentujących najważniejsze instytucje rządowe, najlepiej odpowiedzialne za bezpieczeństwo i zabezpieczenia w sporcie, a także krajowy punkt NFIP. Każda ze Stron Konwencji będzie dysponować jednym głosem.

3. Każde państwo członkowskie Rady Europy lub inne państwo będące stroną Europejskiej konwencji kulturalnej i niebędące stroną niniejszej Konwencji, a także każde państwo niebędące stroną niniejszej Konwencji, ale będące stroną Konwencji nr 120, może być reprezentowane w Komitecie w charakterze obserwatora.

4. Komitet może, w drodze jednomyślnej decyzji, zaprosić każde państwo niebędące członkiem Rady Europy i niebędące stroną niniejszej Konwencji ani Konwencji nr 120 oraz każdą organizację zainteresowaną posiadaniem swojej reprezentacji do uczestnictwa w charakterze obserwatora w jednym lub więcej posiedzeniach Komitetu.

5. Posiedzenia Komitetu będą zwoływane przez Sekretarza Generalnego Rady Europy. Pierwsze posiedzenie odbędzie się w ciągu roku od dnia, w którym dziesięć państw członkowskich Rady Europy wyraziło zgodę na związanie się postanowieniami niniejszej Konwencji. Kolejne posiedzenia będą odbywały się przynajmniej raz w roku. Dodatkowo posiedzenie Komitetu będzie zwoływane na każdorazowy wniosek większości Stron.

6. Większość Stron będzie stanowić quorum dla odbycia posiedzenia Komitetu.

7. Z zastrzeżeniem postanowień niniejszej Konwencji, Komitet opracuje i przyjmie w drodze konsensusu swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 14 – Funkcje Komitetu ds. bezpieczeństwa i zabezpieczenia imprez sportowych

1. Komitet będzie monitorował stosowanie niniejszej Konwencji. Może on w szczególności:

- a. w trybie ciągłym badać postanowienia Konwencji i rozważać wszelkie niezbędne zmiany;
- b. odbywać konsultacje i w stosownych przypadkach prowadzić wymianę informacji z zainteresowanymi organizacjami;
- c. zalecać Stronom niniejszej Konwencji działania, jakie powinny podjąć w celu realizacji jej postanowień;

- d. zalecać środki, jakie należy podjąć, aby opinia publiczna była informowana o działaniach podejmowanych w ramach niniejszej Konwencji;
- e. formułować zalecenia dla Komitetu Ministrów dotyczące państw niebędących członkami Rady Europy, które mają być zaproszone do przystąpienia do niniejszej Konwencji;
- f. formułować wszelkie propozycje mające na celu zwiększenie skuteczności niniejszej Konwencji;
- g. ułatwiać gromadzenie, analizę i wymianę informacji, doświadczeń i dobrych praktyk między państwami.

2. Komitet, za uprzednią zgodą zainteresowanych Państw-Stron, będzie monitorował przestrzeganie postanowień niniejszej Konwencji poprzez program wizyt prowadzonych w Państwach-Stronach, mających na celu doradztwo i wsparcie w procesie realizacji postanowień niniejszej Konwencji.

3. Komitet będzie również gromadził informacje dostarczone przez Państwa-Strony zgodnie z art.12 i przekazywać odpowiednie dane wszystkim Państwom-Stronom niniejszej Konwencji. Komitet może w szczególności informować każde z Państw-Stron o wyznaczeniu nowego krajowego punktu NFIP i przekazywać jego dane kontaktowe.

4. W celu realizacji swoich zadań Komitet może z własnej inicjatywy organizować spotkania grup ekspertów.

Artykuł 15 – Zmiany

1. Zmiany niniejszej Konwencji mogą zostać zaproponowane przez Stronę, Komitet ds. bezpieczeństwa i zabezpieczenia imprez sportowych lub Komitet Ministrów Rady Europy.

2. Wszelkie propozycje zmian kierowane będą do Sekretarza Generalnego Rady Europy, który przekaże je państwom członkowskim Rady Europy, innym państwom będącym stronami Europejskiej konwencji kulturalnej, każdemu państwu niebędącemu członkiem Rady Europy, które przystąpiło do konwencji nr 120 przed dniem otwarcia niniejszej Konwencji do podpisu oraz każdemu państwu niebędącemu członkiem Rady Europy, które przystąpiło do niniejszej Konwencji lub zostało zaproszone do przystąpienia do niej zgodnie z postanowieniem art. 18.

3. Każda propozycja zmiany zgłoszona przez Stronę lub Komitet Ministrów zostanie przekazana komitetowi ds. bezpieczeństwa i zabezpieczenia imprez sportowych co najmniej na dwa miesiące przed datą posiedzenia, na którym będzie rozpatrywana. Komitet ds. bezpieczeństwa i zabezpieczenia imprez sportowych przedstawi Komitetowi Ministrów swoją opinię na temat proponowanej zmiany.

4. Komitet Ministrów rozważy wnioskowaną zmianę oraz każdą opinię Komitetu ds. bezpieczeństwa i zabezpieczenia imprez sportowych i może uchwalić przyjęcie zmiany większością przewidzianą w art. 20 lit. d) Statutu Rady Europy.

5. Treść zmiany przyjętej przez Komitet Ministrów w trybie ust. 4 niniejszego artykułu zostanie przekazana Stronom do akceptacji zgodnie z ich właściwymi procedurami wewnętrznymi.

6. Każda zmiana przyjęta w trybie ust. 4 niniejszego artykułu wejdzie w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie jednego miesiąca od dnia, w którym wszystkie Strony powiadomiły Sekretarza Generalnego o przyjęciu przez siebie zmiany.

Postanowienia końcowe

Artykuł 16 – Podpisanie

1. Niniejsza Konwencja będzie otwarta do podpisu dla państw członkowskich Rady Europy, państw będących stronami Europejskiej konwencji kulturalnej oraz państw niebędących członkami Rady Europy, które przed dniem otwarcia do podpisu niniejszej Konwencji przystąpiły do europejskiej Konwencji w sprawie przemocy i ekscesów widzów w czasie imprez sportowych, a w szczególności meczów piłki nożnej (ETS nr 120), otwartej do podpisu w Strasburgu dnia 19 sierpnia 1985 r.

2. Niniejsza Konwencja podlega ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu. Dokumenty ratyfikacyjne, przyjęcia lub zatwierdzenia zostaną złożone u Sekretarza Generalnego Rady Europy.
3. Żadne Państwo-Strona konwencji nr 120 nie może złożyć swoich dokumentów ratyfikacyjnych, przyjęcia lub zatwierdzenia, jeżeli wcześniej nie wypowiedziało tej konwencji lub nie uczyni tego równocześnie.
4. Podczas składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia lub zatwierdzenia zgodnie z ustępem poprzedzającym, umawiające się państwo może oświadczyć, że do dnia wejścia w życie niniejszej Konwencji będzie stosować konwencję nr 120 zgodnie z postanowieniami art. 17 ust. 1.

Artykuł 17 – Wejście w życie

1. Niniejsza Konwencja wejdzie w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie jednego miesiąca od dnia, w którym trzy państwa członkowskie Rady Europy wyraziły swoją zgodę na związanie się postanowieniami Konwencji w trybie postanowień art. 16.
2. W odniesieniu do każdego Państwa-Sygnatariusza, które w terminie późniejszym wyrazi swoją zgodę na związanie się postanowieniami niniejszej Konwencji, wejdzie ona w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie jednego miesiąca od dnia złożenia dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia lub zatwierdzenia.

Artykuł 18 – Przystąpienie państw nieczłonkowskich

1. Po wejściu w życie niniejszej Konwencji Komitet Ministrów Rady Europy może, po zasięgnięciu opinii Stron, zaprosić każde państwo niebędące członkiem Rady do przystąpienia do niniejszej Konwencji, podejmując decyzję większością przewidzianą w art. 20 lit. d) Statutu Rady Europy i przy jednomyślnym głosowaniu przedstawicieli umawiających się Stron, upoważnionych do zasiadania w Komitecie.
2. W odniesieniu do każdego państwa przystępującego niniejsza Konwencja wejdzie w życie w pierwszym dniu miesiąca następującego po upływie jednego miesiąca od dnia złożenia dokumentu przystąpienia Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy.
3. Strona niebędąca państwem członkowskim Rady Europy będzie wносить wkład w finansowanie Komitetu ds. bezpieczeństwa i zabezpieczenia imprez sportowych w sposób określony przez Komitet Ministrów.

Artykuł 19 – Skutki Konwencji

1. W stosunkach między Stroną niniejszej Konwencji a stroną Konwencji nr 120, która nie ratyfikowała niniejszej Konwencji nadal będą obowiązywać artykuły 4 i 5 Konwencji nr 120.
2. Po wejściu w życie niniejszej Konwencji, w sytuacji gdy państwo wypowiedziało Konwencję nr 120, ale wypowiedzenie to nie weszło jeszcze w życie w dniu ratyfikacji niniejszej Konwencji, stosuje się niniejszą Konwencję zgodnie z postanowieniami art. 17 ust. 2.

Artykuł 20 – Terytorialny zakres stosowania

1. Każde państwo, podczas podpisywania lub składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, może określić terytorium lub terytoria, do których niniejsza Konwencja będzie miała zastosowanie.
2. Każde państwo może w dowolnym późniejszym terminie, w drodze oświadczenia złożonego Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy, rozszerzyć stosowanie niniejszej Konwencji na dowolne terytorium wskazane w oświadczeniu. W stosunku do takiego terytorium niniejsza Konwencja wejdzie w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie jednego miesiąca od dnia otrzymania oświadczenia przez Sekretarza Generalnego.

3. Każde oświadczenie złożone zgodnie z postanowieniami ust. 1. i 2. może, w stosunku do każdego wymienionego w nim terytorium, zostać wycofane w drodze powiadomienia skierowanego do Sekretarza Generalnego. Wycofanie takie nabiera mocy pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie sześciu miesięcy od dnia otrzymania powiadomienia przez Sekretarza Generalnego.

Artykuł 21 – Wypowiedzenie

1. Każda ze Stron może, w dowolnym terminie, wypowiedzieć niniejszą Konwencję w drodze powiadomienia skierowanego do Sekretarza Generalnego Rady Europy.

2. Wypowiedzenie takie stanie się skuteczne pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie sześciu miesięcy od dnia otrzymania powiadomienia przez Sekretarza Generalnego.

Artykuł 22 – Powiadomienia

Sekretarz Generalny Rady Europy powiadomi państwa członkowskie Rady Europy, inne państwa będące Stronami Europejskiej konwencji kulturalnej oraz państwa, które przystąpiły do niniejszej Konwencji, o:

- a. każdym podpisie złożonym zgodnie z art. 16,
- b. każdym przypadku złożenia dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia lub zatwierdzenia oraz deklaracji przystąpienia, zgodnie z art. 16 lub art. 18,
- c. każdej dacie wejścia w życie niniejszej Konwencji zgodnie z art. 17 i 18,
- d. każdej propozycji zmiany i każdej zmianie przyjętej zgodnie z art. 15 oraz dacie, z którą zmiana wchodzi w życie,
- g. każdym oświadczeniu złożonym na podstawie postanowień art. 20,
- f. każdym wypowiedzeniu dokonanyms stosownie do przepisów art. 21;
- g. każdej innej czynności, powiadomieniu lub informacji odnoszącej się do niniejszej Konwencji.

Na dowód czego niżej podpisani, należycie do tego upoważnieni, podpisali niniejszą Konwencję.

Sporządzono w Saint-Denis, dnia 3 lipca 2016 r. w językach angielskim i francuskim, przy czym oba teksty są na równi autentyczne, w jednym egzemplarzu, który zostaje złożony w archiwum Rady Europy. Sekretarz Generalny Rady Europy przekaze jego uwierzytelniony odpis każdemu państwu członkowskiemu Rady Europy, innym państwom będącym stronami Europejskiej konwencji kulturalnej oraz każdemu państwu zaproszonemu do przystąpienia do niniejszej Konwencji.

*za zgodność tłumaczenia
z oryginałem*

ZASTĘPCA DYREKTORA

Biura Ministra

Piechota
Rafał Piechota

**TREŚĆ ZASTRZEŻENIA RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
do artykułu 5.2**

**Konwencji Rady Europy w sprawie zintegrowanego podejścia do bezpieczeństwa,
zabezpieczenia i obsługi podczas meczów piłki nożnej i innych imprez sportowych,
sporządzonej w Strasburgu dnia 4 maja 2016 r.
do zgłoszenia na etapie podpisywania Konwencji**

Tekst oryginalny:

Rzeczpospolita Polska oświadcza, że nie będzie stosować art. 5.2 Konwencji Rady Europy w sprawie zintegrowanego podejścia do bezpieczeństwa, zabezpieczenia i obsługi podczas meczów piłki nożnej i innych imprez sportowych.

Tłumaczenie na język angielski:

The Republic of Poland declares that it shall not apply Article 5.2 Council of Europe Convention on an integrated safety, security and service approach at football matches and other sports events.